

rigtig tilstaae overfor de Dyringer, som ere fremfattede af den ærede Formand for Udvalget (H. Hage), at dette Spørgsmaal aldeles ikke bereder mig Vanskeligheder, fordi jeg er fuldkommen paa det Rene med mig selv om, hvorledes jeg bør stille mig til det, men jeg har troet at burde gjøre den Appel til Thinget, at det vilde støtte mig ved denne Leilighed, fordi, naar jeg ikke er støttet i min Virksomhed af Rigsdagen, saa indrømmer jeg gjerne, at det er forbi med den; den Opgave, der foreligger mig, kan jeg ikke udføre, naar jeg ikke kan gaae Haand i Haand med Rigsdagen. Deraf har jeg været gennemtrængt hele Tiden, og jeg har ikke alene udtalt det, men ogsaa vist det i Gjærningen. Jeg har altsaa søgt Støtte hos Rigsdagen, men jeg finder mig forresten ikke i nogen vanskelig Stilling med Hensyn til dette Spørgsmaal, da jeg er fuldkommen paa det Rene med mig selv. Jeg maa gjøre en Undskyldning for, at jeg ikke har nævnt Endringsforslaget Nr. 7, hvor der er Tale om 103 Rd. Det er ogsaa efter min Mening et Billighedskrav; det angaaer nemlig en Auditeur, som har nydt et Tillæg, og som har beholdt ganske de samme Forretninger og den samme Stilling som før, men har lidt et Tab i Indtægter. Det er dette Tab, som jeg ikke troer, at det har været Hensigten ved Lønningens Vedtagelse at tilspøe, og derfor søger jeg nu om, at dette Tab af Indtægter maa blive ham erstattet, og Contoet forhøjet med 103 Rd. Jeg skal derfor anbefale dette Forslag ret meget i Lighed med de andre Forslag i lignende Retning.

B. Christensen: Jeg vil blot med to Ord tillade mig den Udtalelse, at ganske vist har Udvalgets Fleertal været i sin Ret og, hvad Mere er, i sin strenge Pligt, naar det endogsaa til en vis Overlighed synes at have seet hen til, at der Intet skete, som endog blot kunde synes at underkjennde og tilfidesætte Lønningens Lov; men jeg nægter ikke, at jeg ikke kan give det Medhold i den Anvendelse af Samme, som det har gjort i sine Indstillinger. Der er vist Ingen af os, uden at han endnu med Bestemthed vil kunne mindes, hvor ofte det blev gjentaget, navnlig t. Ex. mod mig,

naar jeg gjorde gjældende, at visse af de i Hæren Ansatte ved den nye Lov vilde komme i en ringere oekonomisk Stilling end den, de hidtil havde havt, blev svaret og atter svaret saavel fra Ministeren som fra de forskjellige Sider i Salen, at Udførelsen vilde stee saaledes, at Ingen med Rette vilde kunne sige, at hans Naar vare blevene forværrede. Jeg troer, at man bør holde sig dette for Die, naar man nu bedømmer Krigsministerens Udførelse af Loven i disse her foreliggende Tilfælde, og det forekommer mig da, at man ikke har Føje til at gøre Besværing over eller til at underkjennde hans Bestemmelser. Flere af dem ere strengt lovhjemlede, og andre, om hvilke Krigsministeren selv har ytret, at han væsentlig henstillede dem som Billighedshensyn, maa jeg tilstaae svæve i den Grad paa Grændsen (af at være Retskrav, at jeg ikke indseer, hvorledes vi ret vel skulde kunne eller ville nægte dem. Jeg kan med Hensyn til Enkeltighederne henholde mig til de Udtalelser, vi hørte af den høitærede Folkethingsmand for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), og skal derfor ikke gaae ind i Detaillen; jeg skal blot sige, at jeg for mit Vedkommende føler mig i den Grad samstemmende med de Udtalelser, vi have hørt af Rigsministeren, at jeg Stykke for Stykke vil stemme efter hans Ønske i de her foreliggende 8—9 Punkter. Jeg er overbevist om, at jeg der ved handler i Statens velforstaaede Interesse og kun udfører, hvad der efter min Opfattelse af Folkethingets Interesse ogsaa i høieste Maade er dettes. Vi have aldrig villet have Hærløven gennemført saaledes, at de Paagjældende med Rette skulde kunne beklage sig over at være Dagen efter satte ned i deres for en stor Deel af de heromhandlede Personers Vedkommende allerede intet mindre end særdeles gode Vilkaar.

Mein: Jeg maa give den ærede sidste Taler Ret i den Bemærkning, hvormed han begyndte, nemlig at Udvalget kun har handlet rigtigt overfor Thinget ved at forelægge det til Afgjørelse de Spørgsmaal, som maatte antages at være tvivlsomme, og det forekommer mig, at det ikke kan nægtes, at det gjælder med Hensyn til de to Spørgsmaal, hvorom der her er Tale, Forslagene under Nr. 4 og 5 paa